

Arrest

nr. 221 328 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. JANS *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 oktober 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 5 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 8 februari 2017.

1.3. Op 30 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Syrische nationaliteit bezit, van Qorbat-afkomst bent, en op 10 december 1985 in Homs bent geboren. U bent ongeschoold en analfabeet. Tot uw zestiende woonde u voornamelijk in de provincie Tartous. Doorheen de jaren verbleef u in de dorpen Hamidiya, Al Muntar, en Arab Al Shati. Vervolgens verhuisden u met uw familie naar Jobar, Homs, waar uw vader een stuk grond had gekocht.

In 2008 huwde u met uw huidige echtgenoot I.(...) R.(...) (OV x - CG 14/17217/Z)) en trok u bij hem in. U was zijn de tweede echtgenote, eerder was uw echtgenoot al getrouwd met A.(...) J.(...) (OV x - CG 15/31970: toekenning vluchtelingenstatus dd. 27/10/2016). Nog hetzelfde jaar beviel u van uw dochter R.(...) R.(...) (O.V. x - °01/01/2008).

In 2011, enkele maanden na het begin van de Syrische revolutie, verliet u met uw gezin Homs en reisden jullie naar Libanon. Jullie namen er intrek in Berkayel, Tripoli. In de loop der maanden keerde u enkele keren terug naar Syrië. In 2012 verbleef u een aantal maanden in Egypte, waarna u naar Libanon terugkeerde. In februari 2014 reisde u naar Algerije. U verbleef er op basis van tijdelijke verblijfsvergunningen. Op 8 september 2014 beviel u van uw zoon R.(...) R.(...) (OV x). Op een gegeven moment kreeg u ruzie met uw echtgenoot. Hij verliet u en u bleef met uw kinderen bij uw familie en schoonfamilie. Nadien reisden jullie verder naar Marokko. Een week later staken jullie de grens over bij de Spaanse enclave Melilla. Anderhalve maand later reisden jullie naar het Spaanse vasteland en reisde u verder naar België.

Op 7 oktober 2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U werd vergezeld door uw dochter R.(...) R.(...) (OV x - °01/01/2008) en uw zoon R.(...) R.(...) (OV x- °01/01/2013). Uw echtgenoot I.(...) R.(...) (OV x - CG 14/17217/Z) diende op 9 oktober 2014 een eerste verzoek om internationale bescherming in, hetwelk op 5 februari 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een bijlage 26quater (Dublin-verdrag). Op 20 maart 2017 diende hij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

In België werd u herenigd met verschillende andere familieleden waarvan diverse onder hen ondertussen internationale bescherming hebben verkregen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: paspoort dd. 29/08/2012, paspoort dochter dd. 04/09/2012, paspoort zoon dd. 16/12/2014, identiteitskaart dd. 18/08/2003, familieboekje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS vervolgens besloten dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op verzoekers om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hen is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

De medewerkingsplicht vereist dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit, herkomst, de landen en plaatsen van eerder verblijf, en reisroute. Uit het geheel van de afgelegde verklaringen en de voorgelegde stukken blijkt evenwel dat u niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht.

Er werd immers vastgesteld dat u geen geloofwaardig beeld schetst van uw levensloop, herkomst, en verblijfplaatsen voor aankomst in België. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van de eerdere of meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over de levensloop en de eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg worden benadrukt. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat verzoekers geen zicht bieden op hun reële levensloop en reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Verzoekers die over hun eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar ze verbleven hebben voor hun komst naar België ongeloofwaardige verklaringen afleggen en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maken vast te stellen dat ze ook (rechtstreeks) afkomstig zijn uit een land waar er een risico op ernstige schade bestaat en of ze niet de mogelijkheid hebben zich in een streek te vestigen waar geen dergelijk risico bestaat, maken bovendien niet aannemelijk dat ze nood hebben aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS benadrukt dat ze momenteel niet in twijfel trekt dat u mogelijks de Syrische nationaliteit heeft en/of in Syrië heeft verbleven. U bent er doorheen uw asielprocedure echter niet in geslaagd uw levensloop, herkomst, en verblijfplaatsen aannemelijk te maken.

Bij het doorlopen van uw asielprocedure heeft u bijzonder incoherente verklaringen afgelegd over uw levensloop.

Zo verklaarde u bij het invullen van de Verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in 'Al Hamidia' ('Hamidiya') bent geboren (zie Verklaring, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u in werkelijkheid in Homs bent geboren (zie CGVS, H.(...), p. 4).

Vervolgens verklaarde u bij DVZ dat u tot uw huwelijk, dus tot 2008, in Hamidiya heeft verbleven. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u tot uw zestiende, dus tot 2001, in Tartous heeft verbleven. Nadien kocht uw vader een stuk grond in Jobar, Homs, waar u tot uw huwelijk zou hebben gewoond (zie CGVS, H.(...), p. 5-7). In die versie van de feiten verhuisde u al in 2001 naar Jobar, Homs. De door u geschetste levensloop in Syrië is dus allesbehalve coherent en bijgevolg ongeloofwaardig.

U legt geen begin van bewijs voor waaruit uw werkelijke levensloop kan worden vastgesteld.

Vervolgens biedt u geen uitsluitel over het tijdstip van uw vertrek uit Syrië.

U verklaart enerzijds dat u in 2011 Homs verliet en u in Libanon vestigde (zie Verklaring, vraag 10). Anderzijds verklaart u dat de Syrische revolutie reeds een jaar aan de gang was toen u Syrië verliet, wat zou betekenen dat u pas in 2012 uit Syrië bent vertrokken (zie CGVS, H.(...), p. 11). Volgens nog een andere versie vertrok u ongeveer twee maanden na het uitbreken van de problemen in Homs (zie CGVS, H.(...), p. 11). Homs was één van de eerste steden die door het geweld werden getroffen, waardoor u lijkt te alluderen dat u in 2011 de stad heeft verlaten. U schept met andere woorden geen enkele duidelijkheid over het tijdstip van vertrek uit Syrië.

Daar komt bovenop dat u en uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen afleggen over jullie vertrek. Bij uw vertrek werd u naar eigen zeggen vergezeld door uw gezinsleden, uw familie, uw schoonfamilie, de eerste echtgenote van uw echtgenoot, en diens gezinsleden (zie CGVS, H.(...), p. 12). Uw echtgenoot en diens broer wilden echter niet vertrekken en bleven in Homs (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Die weergave van de feiten sluit niet aan bij wat uw echtgenoot verklaart. Volgens hem verliet hij Syrië in 2012, vergezeld van zijn zoon. Volgens hem was hij de eerste van de familie die vertrok. Zowel u als de rest van de familie zouden pas later vertrokken zijn (zie CGVS, R.(...), p. 6). Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat u en uw echtgenoot coherente verklaringen afleggen met betrekking tot jullie vertrek uit Syrië. De verschillende versies van jullie vertrek uit Syrië vallen echter onmogelijk met elkaar te verzoenen en zorgen daarom voor ernstige twijfels bij het tijdstip van uw vertrek uit Syrië.

U legt bovendien geen begin van bewijs voor betreffende het tijdstip van vertrek uit Syrië.

Vervolgens legt u weinig overtuigende verklaringen af over Tartous, de regio waar u naar eigen zeggen bent opgegroeid.

U beweert dat u in de provincie Tartous zowel in Hamidiya, al Muntar, en Arab Al Shate heeft gewoond (zie CGVS, H.(...), p. 5-6). In en rond de stad Tartous kent u het eiland Arwad, Basil park, en de Shebke markt (zie CGVS, H.(...), p. 6-8). Daartegenover staat dat u geen andere soeks in Tartous kent, dat u niet weet wat de rijke buurten in de regio zijn, dat u in deze toeristische regio geen hotels kent, en dat u niet weet of er een treinstation is in Tartous (er is er effectief één). Bovendien is het opmerkelijk dat u niet kan zeggen waar de landbouwgronden in de regio zijn, terwijl uw vader nochtans de kost verdiende met het zeven van graan. U weet enkel dat er in uw eigen regio, Arab al Shate, landbouwgronden waren (zie CGVS, H.(...), p. 8).

Ook over Homs, de stad waar u naar eigen zeggen jarenlang heeft gewoond, legt u weinig overtuigende en foutieve verklaringen af.

Tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt u weliswaar een zekere kennis van Homs te hebben.

U vermeldt onder andere de nieuwe klokkentoren, enkele soeks, Hamidiya straat, en de Khalid Ibn Walid moskee (zie CGVS, H.(...), p. 9). U vermeldt verder een aantal wijken die zich rond uw wijk bevinden (zie CGVS, H.(...), p. 10) of waar u familie wonen heeft. Er kan dus niet worden gesteld dat u absoluut geen kennis van de stad heeft. Veelal gaat het over de bekendste 'landmarks' in Homs of plaatsen die genoegzaam bekend zijn. Dat u deze plaatsen kent of er van heeft gehoord, hoeft dus niet op een effectieve afkomst uit Homs te wijzen.

Daartegenover staat dat u zeer rudimentaire, incoherente, onvolledige, en ronduit foutieve verklaringen aflegt wanneer dieper wordt ingegaan op Homs. Nochtans mag worden verwacht dat u als inwoner van Homs een uitgebreide kennis van de stad zou etaleren

Zo blijkt u de shopping mall 'City Centre' van naam te kennen, weet u dat het dichtbij de nieuwe klok en de Dablan-sstraat gelegen is, maar weet u tegelijk niet dat het om een shopping mall gaat (zie Landeninformatie, 'City Centre - Homs' - zie CGVS, H.(...), p. 9). Volgens u bevinden er zich in het gebouw bureaus en een Western Union. Dat u dit bekend gebouw weliswaar bij naam kent, en weet dat er een Western Union is terwijl u deze niet frequenteerde, maar tegelijk niet weet dat het een shopping mall is, mag ten zeerste verbazen.

In dezelfde optiek is het opmerkelijk dat u de Dablan-sstraat benoemt als winkelstraat maar de nabijgelegen Quwatli-sstraat niet blijkt te kennen. Die laatste loopt nochtans over in de door u vernoemde Hamidiya-sstraat en -wijk. Het is bovendien de bekendste straat van Homs en in deze shopping boulevard bevindt zich ook de door u vermelde klokkentoren (zie Landeninformatie, kaartmateriaal Homs). Dit lijkt er op te wijzen dat u zich op ingestudeerde en onvolledige informatie baseert. Louter ter volledigheid: u weet evenmin dat Shoukry al Quwatly de eerste president van Syrië was (zie CGVS, H.(...), p. 9).

U verklaart vervolgens dat jullie zich op feestdagen naar Dik al-Jinn begaven, waar er volgens u een 'kermispark' was (zie CGVS, H.(...), p. 9). U weet het park echter niet te situeren. Terwijl uit de landeninformatie blijkt dat deze plaats zich in het noorden, net buiten de stad Homs bevindt, verklaart u dat het zich 'na Dablan-sstraat' situeert om nadien te zeggen dat het zich in Sultaniyah bevindt en dat het kermispark Dik al-Jinn zich nog in de stad zelf bevindt. Deze situering is allerm minst correct. Zowel de Dablan-sstraat als Sultaniyah bevinden zich geenszins in de buurt van Dik al-Jinn. Meer nog, beide plaatsen liggen niet eens in elkaars buurt (zie Landeninformatie, kaartmateriaal Homs).

Gevraagd welke plaatsen u bezocht in Homs, geraakt u niet verder dan een heel summiere opsomming. U beweert dat u Jobar niet verliet en slechts af en toe naar de wijk Beyada ging. Van mooie plaatsen in de stad kent u enkel de Khalid Ibn Walid moskee. Die moskee is één van de bekendste gebouwen in Syrië. Dat u de moskee kent hoeft allerm minst op een afkomst uit Homs te wijzen. Zeer overtuigend komen dergelijke verklaringen dan ook niet over.

U beweert dat u een aantal markten bezocht, waaronder de soek in (alweer) Dablan, de Maskouf-markt ('overdekte markt'), en de Hashish markt (zie CGVS, H.(...), p. 10). Vreemd genoeg kan u deze niet in de stad situeren. Gevraagd om toe te lichten waar deze markten liggen verklaart u dat de Hashish markt in 'het midden van de stad' ligt, wat een weinig overtuigend antwoord is. Gevraagd in welke wijk de markt ligt, ontwijkt u de vraag en herhaalt u de namen van de markten: Dablan, Maskouf, en Hashish. Hiermee geconfronteerd geeft u aan dat u de naam van de wijk niet kent (zie CGVS, H.(...), p. 10). Dergelijke antwoorden ondersteunen de these dat u zich op ingestudeerde en onvolledige informatie

baseert. Aangezien er wordt gepolst naar uw eigen ervaringen, mag namelijk worden verwacht dat u op spontane en coherente wijze zou antwoorden.

Verder is het opmerkelijk dat u niet kan zeggen wat de alawietische wijken van de stad zijn, dat u zelfs niet bij benadering kan zeggen waar in Homs de Alawieten hun wijken hebben en dat u persoonlijk slechts één alawiet in Homs kent. Het enige wat u weet is dat er in Tartous Alawieten wonen. Dat u geen weet heeft van de alawietische aanwezigheid in Homs, terwijl de problemen in Homs langs de sektarische breuklijnen heen liepen, is zeer merkwaardig (zie CGVS, H.(...), p. 10-11).

Vervolgens legt u opmerkelijke verklaringen af over de geboorteplaats van uw dochter. U verklaart dat ze in Jobar geboren is in de Wa'er kliniek. Gevraagd of Wa'er in Jobar ligt, geeft u een verward antwoord. U verklaart dat Wa'er in Homs is en dat de kliniek daar is (zie CGVS, H.(...), p. 18). Wa'er is echter een dorp net buiten Homs (zie Landeninformatie, kaartmateriaal Homs).

Ook over het transport in Homs legt u incorrecte verklaringen af. Gevraagd naar de busstations in Homs verklaart u dat er één was in Jobar, tegenover jullie woonst. U weet echter niet of en waar de andere busstations van Homs zijn (zie CGVS, H.(...), p. 19). Nochtans blijkt uit de landeninformatie dat er diverse andere busstations zijn in Homs (zie Landeninformatie, busstations - Homs). U verklaart dat er een treinstation is in Jobar, maar het gaat om een station voor goederenverkeer. U weet vreemd genoeg niet dat er een ander treinstation is voor persoonsverkeer (zie CGVS, H.(...), p. 19-20 - zie Landeninformatie, treinstation Homs). Voorts verklaart u verkeerdelijk dat er een luchthaven is in Homs (zie CGVS, H.(...), p. 20).

Ook over de veiligheidssituatie in Homs legt u niet-overtuigende verklaringen af.

Hoewel het onduidelijk is wanneer u Homs heeft verlaten, blijkt uit uw verklaringen dat u minstens een periode van geweld in de stad zou hebben meegemaakt. Gezien de impact van het geweld en het feit dat u ooggetuige was, mag worden verwacht dat u daarover concrete en gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Dat blijkt niet het geval te zijn.

Gevraagd om toe te lichten wat u in uw wijk, Jobar, van de revolutie heeft gemerkt, antwoordt u dat er onthoofdingen waren, dat er vrouwen werden verkracht, dat kinderen werden onthoofd, en dat er werd geschoten. Zelf zou u hebben gezien hoe vrouwen en kinderen werden geslagen en hoe vrouwen en mannen werden gemarteld. U licht echter niet toe waar in Jobar u dit zag gebeuren (zie CGVS, H.(...), p. 11). Ook wanneer naar uw eigen wedervaren tijdens het conflict wordt gepolst, legt u zeer summiere en weinig doorleefde verklaringen af. Gevraagd om toe te lichten op welke manier jullie slachtoffer werden van de oorlog herhaalt u dat "kinderen werden onthoofd en vrouwen werden verkracht". U krijgt vervolgens nogmaals de kans om toe te lichten wat u en uw familieleden doormaakten, waarop u weinig meer dan "Moeilijke dagen. Moeilijke dagen. Moeilijke dagen zagen we. Bang. We sliepen zonder eten. Kinderen waren altijd bang. Ziek. Zeer moeilijke dagen. Wat moet ik zeggen? Meer dan dat weet ik niet. Moeilijke dagen". Vervolgens zegt u dat uw vrienden en buren hun land verloren en dat ze werden onthoofd. Anderen werden verkracht. U vermeldt twee nichten die verkracht zouden zijn. Nadien krijgt u nogmaals de kans om toe te lichten wat u zich van de gevechten in Jobar herinnert. U geraakt opnieuw niet verder dan te zeggen dat er onthoofdingen, verkrachtingen, en betogingen waren. U laat uitschijnen dat u ooggetuige was van de betogingen maar gevraagd om toe te lichten wat u met uw eigen ogen zag, geraakt u niet verder dan te zeggen "Heel veel mensen die gaan betogen op straat. Dat is wat ik weet." en "Ik zag die mensen die op straat komen en die beginnen elkaar te vermoorden" (zie CGVS, H.(...), p. 24). U verklaart dat de betogingen plaatsvonden bij een moskee en dat jullie hoorden hoe het vuur werd geopend en mensen om het leven kwamen (zie CGVS, H.(...), p. 25). Er mogen redelijkerwijs meer concrete en precieze verklaringen van u worden verwacht. Ook over de strijdende partijen weet u weinig concreets te vertellen. U zegt enkel dat de getrouwen van Bashar al-Assad tegen de soennieten vochten. U kan niet toelichten welke soennitische groepen er actief waren in Homs (zie CGVS, H.(...), p. 24).

Ook over Syrië en uw leven in Syrië legt u bij vlagen opmerkelijke en/of foutieve verklaringen af.

Zo is het merkwaardig dat u aan de schoolplicht kon verzaken en nooit naar school bent geweest. Nochtans geldt er in Syrië schoolplicht voor het lager onderwijs en vanaf een gegeven moment ook voor de eerste jaren van het middelbaar onderwijs (zie Landeninformatie, onderwijs). U beweert dat uw ouders u niet inschreven maar geeft verder geen uitleg bij de reden waarom ze dat niet deden. Het blijft

bijgevolg merkwaardig dat u als Syrisch burger die steeds in Syrië heeft gewoond de schoolplicht naast u kon neerleggen.

Evengoed is het merkwaardig dat u nog nooit hebt gehoord van de Baath-partij (zie CGVS, H.(...), p. 19), terwijl deze partij reeds decennia aan de macht is en de revolutie het gevolg was van het verzet tegen de partij.

U legt eveneens bizarre verklaringen af over het Syrisch volkslied, "Humad ad-Diyar". Wanneer u geconfronteerd wordt met de eerste regel van het lied, verklaart u dat het om een lied ging dat de kinderen op school leren. U weet dat het een lied is, maar u weet niet dat het om het Syrisch volkslied gaat. Het is bovendien vreemd dat u weet dat het lied op school wordt aangeleerd, terwijl u zelf nooit naar school ging. U kent een aantal regels van het lied en beweert dat u het overnam van andere kinderen die het zongen terwijl ze speelden (zie CGVS, H.(...), p. 18). Dat u enkele regels van het volkslied kent, weet waar het geleerd wordt, maar niet weet om welk lied het gaat, is uiteraard zeer opmerkelijk. Het laat dan ook vermoeden dat het om ingestudeerde kennis gaat.

U beweert lange tijd in de provincie Tartous te hebben gewoond, een regio waarvan u weet dat ze aan de zee ligt. Gevraagd naar Syrische kuststeden vermeldt u de drie regio's waar u in Tartous heeft gewoond (zie CGVS, H.(...), p. 25). U kan echter geen andere Syrische kuststeden benoemen, wat uiteraard opmerkelijk is voor een Syrische die uit de kuststreek afkomstig beweert te zijn.

Hoewel u geregeld tussen Homs en Tartous pendelde kan u geen plaatsnamen op de route benoemen. U zegt dat jullie heel veel steden passeerden maar u kan niet toelichten dewelke, wat uiteraard merkwaardig is (zie CGVS, H.(...), p. 25).

Het CGVS vindt bovendien geen landeninformatie terug waaruit blijkt dat er een Syrische televisiezender is die bekend staat onder de naam "Dimashq" (zie CGVS, H.(...), p. 26), laat staan dat de regionaal bekende televisieshow 'Bab al-hara' er werd uitgezonden.

Ook uw documenten en de verklaringen omtrent uw documenten doen twijfels rijzen bij uw (recente) herkomst.

Ondanks de bedenkingen die het CGVS nog tijdens het persoonlijk onderhoud heeft geuit omtrent de authenticiteit van het neergelegde familieboekje, blijft u volhouden dat het om een authentiek stuk gaat. Nochtans werd u er op gewezen dat het familieboekje niet volgens de geijkte procedure werd verkregen en dat het document foute gegevens bevat (zie CGVS, H.(...), p. 22-23). Uit het persoonlijk onderhoud met uw echtgenoot blijkt, trouwens pas na herhaaldelijke confrontatie, dat het effectief om een vervalst document gaat (zie CGVS, R.(...), p. 14-15). De vaststelling dat u zich op valse identiteitsdocumenten beroept om uw identiteit, herkomst, en asielmotieven te ondersteunen versterkt de twijfels daaromtrent.

Ook bij de neergelegde paspoorten heeft het CGVS de nodige bedenkingen. Zo beweert u uw paspoort via de 'nufous' te hebben verkregen, terwijl deze in werkelijkheid door de Dienst Immigratie en Paspoorten wordt afgegeven (zie Landeninformatie, Thematisch ambtsbericht documenten in Syrië). Het is opmerkelijk dat u dit niet weet aangezien u persoonlijk het paspoort heeft aangevraagd en heeft afgehaald, zo stelt u het althans (zie CGVS, H.(...), p. 20). Bovendien werd het paspoort van uw zoon R.(...) op oneigenlijke wijze verkregen. U liet het paspoort regelen door een oom in Libanon die een contactpersoon had in Syrië. Het is echter opmerkelijk dat het paspoort in Hama werd uitgevaardigd en niet in Tartous, Homs, of Damascus zoals de gangbare procedure is. Jullie hebben namelijk geen enkele band met Hama en u heeft dus geen goede reden waarom men in Hama een paspoort voor R.(...) zou afleveren. U herhaalt enkel dat jullie via een tussenpersoon het paspoort bekwamen, wat onderstreept dat het gaat om een oneigenlijk verkregen identiteitsdocument met een zeer relatieve bewijswaarde.

Vervolgens wijst het CGVS op uw familiale banden met Libanese burgers, wat een mogelijke indicatie is dat uw herkomst niet eenzijdig tot Syrië valt te herleiden.

Zo verbleef u lange tijd bij familieleden in Tripoli. Volgens u ging het om familieleden die de Libanese nationaliteit hebben (zie CGVS, H.(...), p. 12-13). U beweert dat het voor u de eerste keer was dat u in Libanon verbleef maar dat andere gezinsleden voordien herhaaldelijk in Libanon verbleven (zie CGVS, H.(...), p. 13). Het CGVS stelt bovendien vast dat Hamidiya, de plaats waar u lange tijd zou hebben verbleven op nauwelijks enkele kilometers van de Libanese grens is gelegen.

U beweert nog dat jullie in Libanon werden geregistreerd bij de Verenigde Naties (UNHCR), maar u zou geen documenten van hen hebben verkregen en u legt evenmin enig begin van bewijs voor betreffende uw registratie bij UNHCR (zie CGVS, H.(...), p. 13).

Tot slot wijst het CGVS er op dat uw algemene geloofwaardigheid wordt ondergraven door het manifest gebrek aan medewerking dat u bij het doorlopen van uw asielprocedure heeft geëtaleerd.

Er werd reeds gewezen op het feit dat u blijft volhouden dat u een authentiek familieboekje voorlegt terwijl uit de inhoud van het document en de verklaringen van uw echtgenoot blijkt dat het om een niet-authentiek stuk gaat. Deze vaststelling ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens blijkt dat u zich verkeerdelijk voordoet als Arabier terwijl u in werkelijkheid Qorbat bent (zie CGVS, H.(...), p. 4-5). Pas na herhaalde confrontatie erkent u tot deze bevolkingsgroep te behoren. Het illustreert dat u doorheen uw asielprocedure doelbewust valse verklaringen aflegt betreffende uw identiteit en etnische achtergrond. Het illustreert eveneens dat u uw valse verklaringen hardnekkig blijft volhouden tot het moment dat u zich door de situatie genoodzaakt ziet om deze aan te passen.

Dergelijke gedrag ondergraaft niet enkel uw algemene geloofwaardigheid, het staat ook haaks op de medewerkingsplicht die op iedere verzoeker om internationale bescherming rust.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande bevindingen en appreciatie.

Uw identiteitsdocumenten en de identiteitsdocumenten van uw familieleden werden door de Belgische federale politie authentiek bevonden. Uit het bovenstaande bleek echter dat uw familieboekje niet authentiek is en dat er twijfels rijzen bij de manier waarop u de neergelegde paspoorten heeft verkregen. Hun bewijswaarde is dan ook zeer relatief. Uw identiteitskaart bevestigt hoogstens uw identiteitsgegevens maar doen verder geen uitspraak over uw (recente) herkomst of asielmotieven.

De vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen u bijgevolg niet worden toegekend.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers om internationale bescherming een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers die terugkeren naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het aantonen van de levensloop en de (laatste) verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Syrië onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoekers ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoten. Bijgevolg kunnen verzoekers, met betrekking tot de vraag of ze bij terugkeer een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar hun (eventuele) Syrische nationaliteit doch moeten ze enig verband met hun persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband onmogelijk door uitermate vage verklaringen af te leggen betreffende uw verblijf in Syrië. Aangezien het onmogelijk is een correct beeld te krijgen van uw (recente) verblijfplaatsen, afkomst, en levensloop, is het evenzeer onmogelijk een correct beeld te

krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaatgeneraal in het ongewisse over waar u voor aankomst in België in of buiten Syrië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u de regio van verblijf verlaten heeft.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in jullie hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

Jullie leggen geen andere documenten voor die iets kunnen veranderen aan bovenstaande appreciatie.

Tot slot moet worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht en beoordeeld. Het feit dat diverse familieleden van u of uw partner in België internationale bescherming genieten, heeft bijgevolg geen repercussies op de beoordeling uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt zij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Zij formuleert haar verweer als volgt:

“Dat het CGVS in de bestreden beslissing oordeelt dat verzoekster niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht.

Dat het CGVS in de beslissing benadrukt dat ze momenteel niet in twijfel trekt dat verzoekster mogelijks de Syrische nationaliteit heeft en/of in Syrië heeft verbleven. Dat dit echter een contradictie is. Ofwel twijfelt het CGVS niet aan de nationaliteit van verzoekster, ofwel denkt het CGVS dat verzoekster mogelijk de Syrische nationaliteit heeft, en twijfelt het CGVS dus wel over de nationaliteit van verzoekster.

Dat echter verzoekster wel degelijk de Syrische nationaliteit heeft en dat het CGVS zelf in het bezit is van stukken die de nationaliteit van verzoekster bewijzen. Zo is het CGVS in het bezit van het familieboekje van verzoekster haar vader (M.(...) A.(...), zie gehoorverslag H.(...) p15), dat neergelegd is in het kader van een asielaanvraag van een van verzoeksters familieleden, aan wie wel internationale bescherming is toegekend. Het CGVS wordt gewezen op zijn eigen medewerkingsplicht en wordt gevraagd (een kopie van) dit familieboekje bij te brengen. Dat verzoekster bovendien zelf zal trachten dit stuk te kunnen bijbrengen.

Gelet dat zo de familiale banden van verzoekster aangetoond kunnen worden met mensen die de Syrische nationaliteit bezitten, kan geen twijfel bestaan over de nationaliteit van verzoekster.

Dat het CGVS verzoekster verwijt twee verschillende steden aan te geven met betrekking tot haar geboorteplaats. Dat verzoekster echter tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat zij niet kon

antwoorden bij DVZ op de vraag waar zij geboren is. Dat zodoende met het antwoord bij DVZ geen rekening kan gehouden worden.

Dat verzoekster altijd in Hamidiya (Tartous district) heeft gewoond, totdat haar vader een stuk grond in Jobar, Homs heeft gekocht. Dat verzoekster verhuisde naar het huis van haar man na haar huwelijk. Dat dit niet blijkt uit de vragenlijst van DVZ, maar dat echter uit deze vragenlijst ook niet blijkt dat verzoekster in Egypte is geweest. Dat verzoekster onder enorme druk stond bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zodoende verblijfplaatsen is vergeten te vermelden. Dat het CGVS echter niet twijfelt over de reisroute die verzoekster heeft afgelegd, doch de onvolledigheid hiervan in de vragenlijst van het CGVS niet opmerkt. Dat het CGVS dan ook geen reden heeft om te twijfelen aan de uitgebreide versie van verzoekster waarin zij duidelijk verklaart naar Homs te zijn gekomen nadat haar vader een stuk grond had gekocht.

Dat het CGVS verzoekster verwijt dat zij geen uitsluitel kan geven over het tijdstip van haar vertrek uit Syrië. Dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud meerdere keren aangeeft dat zij geen data weet, gelet op haar ongeletterdheid, maar dat de oorlog in Homs al ongeveer een jaar bezig was. Gelet dat het begin van de oorlog in Homs gesitueerd moet worden in maart 2011, mag het niet verwonderen dat verzoekster niet kan preciseren of zij eind 2011 of begin 2012 is vertrokken uit Syrië.

Dat verzoekster niet heeft verklaard dat zij als eerste uit Syrië vertrok, maar dat zij enkel aangaf dat haar man en zijn broer niet samen met verzoekster en de rest van de familie gevlucht is. Dat uit verzoekster haar verklaringen niet kan worden afgeleid dat zij als eerste vertrokken is, zodat er geen tegenstrijdige verklaringen zijn afgelegd door verzoekster en haar man. Het is duidelijk dat zij niet samen uit Syrië zijn vertrokken, doch wel beiden rond dezelfde tijd.

Dat verzoekster verweten wordt dat zij niet veel verklaringen kan afleggen over Tartous en Homs, ondanks dat zij hier gewoond heeft. Het CGVS stelt zelfs dat vermoed wordt dat de informatie ingestudeerd is. Verzoekster gaf echter zeer vaak aan dat zij enkel kon vertellen wat zij weet. Gelet dat de traditie waarin verzoekster is opgegroeid, verzoekster niet toeliet om veel rond te gaan in de buurten waar zij woonde. Dat verzoekster het gewend is om thuis te zitten en daar haar huishouden te verzorgen. Dat zij op de weinige uitstappen in de buurt al een redelijke kennis van haar omgeving heeft opgedaan, zoals blijkt uit de vermelding van verschillende bezienswaardigheden zoals de overdekte soek, de nieuwe klokkentoren en de Khalid Ibn Walid moskee. Dat verzoekster ook met betrekking tot Tartous verschillende gebeurtenissen vermeld heeft en zodoende aantoonde in Tartous te zijn opgegroeid.

Dat bovendien verzoekster al sinds eind 2011/begin 2012 uit Homs is vertrokken en pas in 2017 door het CGVS is gehoord. Verzoekster heeft in tussentijd al verschillende verblijfplaatsen gehad. Dit resulteert in een verminderde kennis van de stad Homs, en al zeker in een verminderde kennis van haar woonplaats in Tartous.

Dat het CGVS zelfs niet overweegt dat verzoekster omwille van haar traditie niet zo heel vaak buiten kwam. Dat het CGVS liever focust op alles wat verzoekster niet weet, in plaats van te kijken naar de redenen waarom verzoekster het antwoord schuldig moet blijven.

Dat verzoekster dan ook niet veel informatie over de veiligheidssituatie kan aanbrengen, gelet dat zij, net omwille van de gebrekkige veiligheid, zich nog minder in het openbare leven verplaatst heeft dan zij voorheen deed.

Dat het CGVS niet overtuigd is van het analfabetisme van verzoekster. Het CGVS brengt een document bij waaruit blijkt dat kinderen in Syrië verplicht naar de lagere school moeten. Uit het document blijkt echter niet in welke mate hierop werd gecontroleerd. Het is aan het CGVS om aan te tonen dat het absoluut onmogelijk is dat verzoekster de schoolplicht heeft kunnen ontlopen, als de motivering van het CGVS overeind wil blijven. Het CGVS schiet echter te kort door niet te onderzoeken of het mogelijk is de schoolplicht te ontlopen.

Gelet dat het CGVS niet kan ontkrachten dat verzoekster analfabeet is, diende het CGVS hiermee meer rekening te houden in zijn beslissing.

Zodoende moet het CGVS toegeven dat het niet onlogisch is dat verzoekster niet alia data kan preciseren, noch alle gevraagde informatie over haar verblijfplaatsen kan delen.

Dat het CGVS de motiveringsplicht schendt door alle verklaringen van verzoekster als ongeloofwaardig te markeren, zonder onderzoek te doen naar de reden waarom verzoekster zich tot bepaalde verklaringen dient te beperken.

Dat het echter vaststaat dat verzoekster met haar man in Homs heeft gewoond, alvorens zijn Syrië ontvlucht hebben.

Dat het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekster haar herhaaldelijk confronteert met betrekking tot meerdere punten, waaronder de afkomst van verzoekster en de vraag naar de authenticiteit van de documenten die door verzoekster werden voorgelegd.

Dat verzoekster zich enorm onder druk gezet voelde tijdens het persoonlijk onderhoud, waardoor zij zich genoodzaakt zag aan te geven dat zij tot de Qorbat behoorde. Bovendien was tijdens het verhoor van

verzoekster geen advocaat aanwezig, om toe te zien op de druk die op verzoekster werd uitgeoefend. Dat in het verslag van het persoonlijk onderhoud staat dat verzoekster uiteindelijk verklaarde: "Ja, ik ben van hen, van de Khorbat. Maar van de Arabieren van Shati. Dat is het." Dat uit deze verklaring niet eenduidig blijkt dat verzoekster niet tot de Arabieren zou behoren, maar tot de Qorbat.

Dat het CGVS zodoende in het verslag van het persoonlijk onderhoud leest wat het wil lezen, opdat gezegd kan worden dat verzoekster valse verklaringen aflegt.

Dat, gelet op al deze omstandigheden, het CGVS niet afdoende motiveert waarom de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn en daarom artikel 3 inzake de motiveringsplicht schendt.

Dat het gezin van verzoekster een eigen woning had te Homs. Dat zij deze verlaten hebben toen het gezin uit de stad is weggevlucht. Dat echter niet gegarandeerd kan worden dat verzoekster naar deze woning kan terugkeren. Ten eerste is de kans zeer klein dat deze woning nog bewoonbaar is na de hevige gevechten in de stad, bovendien kan de familie van verzoekster onteigend worden (zie stuk 4). Dat zodoende het CGVS niet heeft onderzocht of verzoekster wel kan terugkeren naar Homs.

Dat verzoekster bij terugkeer bovendien gevaar loopt opgepakt te worden, zoals blijkt hieronder:

"Threat of Detention - A significant portion of the Syrian civilian population today faces persecution by the Syrian government, making a return to Homs city or other government-captured areas a potentially dangerous endeavor. In order to access certain neighborhoods, or to assert ownership of property, people must apply for permission in person through Syrian government security services. This application process was described by several interviewees and confirmed through examination of government written notices. This type of process intentionally disenfranchises the many thousands of displaced civilians who are physically unable to return, and raises serious protection concerns for those who are." (stuk 5, p. 42)

Zodoende diende het CGVS te onderzoeken of verzoekster bij terugkeer naar Homs gevaar loopt gefolterd te worden, wat duidelijk het geval kan zijn:

"In het bijbehorende rapport werd het aantal mensen dat sinds 2011 omkwam als gevolg van de onmenselijke omstandigheden en foltering in Syrische gevangenissen geschat op meer dan 17.000." (zie stuk 6)

Dat verzoekster naar Homs terugsturen een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden, gelet op de dreigende mensonterende behandeling die zich daar zal voordoen.

Dat verzoekster aantoonde dat zij minstens een reëel risico op ernstige schade loopt.

Dat het CGVS in strijd met artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag oordeelde door te stellen dat verzoekster niet als vluchteling erkend kan worden, aangezien het CGVS niet afdoende motiveert dat verzoeker geen gegronde vrees op vervolging kan aantonen.

Dat het CGVS in strijd met artikel 48/4 Vreemdelingenwet oordeelde door te stellen dat verzoekster geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Dat bovenstaande informatie duidelijk aantoonde dat de vrees van verzoekster volledig terecht is gezien zij niet op de bescherming van de Syrische autoriteiten kan steunen. Deze autoriteiten zijn zelfs de reden waarom verzoekster niet naar haar land van herkomst kan terugkeren.

Het is dan ook duidelijk dat verzoekster nergens in Syrië terecht kan en dat er dus zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer verzoeker terugkeert naar Syrië, zij een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade.

Dat verzoekster dan ook minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van de Belgische verblijfsdocumenten van verzoeksters familieleden, het artikel "Syrische vluchtelingen verliezen bij terugkeer mogelijk aanspraak op huis en grond" van 31 mei 2018, een uittreksel uit PAX en The Syria Institute, *No return to Homs: A case study on demographie engineering in Syria* van 21 februari 2017 en het rapport "Ophangingen en uitroeiing in Syrische gevangenissen" van Amnesty International van 7 februari 2017.

Bij aangetekend schrijven van 11 januari 2019 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een kopie van het familieboekje van verzoeksters vader (origineel bij het CGVS) met vertaling in het Frans.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat zij niet heeft voldaan aan haar medewerkingsplicht, zij immers geen geloofwaardig beeld schetst van haar levensloop, herkomst en verblijfplaatsen voor aankomst in België zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het ongewisse verkeert over waar zij voor haar aankomst in België in of buiten Syrië of elders leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen zij de regio van verblijf verlaten heeft. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) zij bijzonder incoherente verklaringen heeft afgelegd over haar levensloop, (ii)

zij geen uitsluitel biedt over het tijdstip van haar vertrek uit Syrië, (iii) zij weinig overtuigende verklaringen aflegt over Tartous, de regio waar zij naar eigen zeggen is opgegroeid, (iv) zij ook over Homs, de stad waar zij naar eigen zeggen jarenlang heeft gewoond, weinig overtuigende en foutieve verklaringen aflegt, (v) zij ook over Syrië en haar leven in Syrië bij vlagen opmerkelijke en/of foutieve verklaringen aflegt, (vi) ook haar documenten en de verklaringen omtrent haar documenten twijfels doen rijzen bij haar (recente) herkomst, (vii) haar familiale banden met Libanese burgers een mogelijke indicatie is dat haar herkomst niet eenzijdig tot Syrië valt te herleiden, (viii) haar algemene geloofwaardigheid wordt ondergraven door het manifest gebrek aan medewerking dat zij bij het doorlopen van haar asielprocedure heeft geëtaled, (ix) de door haar neergelegde documenten niets veranderen aan de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming daar haar familieboekje niet authentiek is en twijfels rijzen bij de manier waarop zij de neergelegde paspoorten heeft verkregen zodat hun bewijswaarde zeer relatief is, en haar identiteitskaart hoogstens haar identiteitsgegevens bevestigt maar verder geen uitspraak doet over haar (recente) herkomst of asielmotieven en (x) het feit dat diverse familieleden van haar of haar partner in België internationale bescherming genieten geen repercussies heeft op de beoordeling van haar verzoek daar ieder verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht en beoordeeld.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 mei 2018 (CG nr. 1528142), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967." Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit(en) en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit(en) en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

2.7. *In casu* blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat niet wordt betwist dat verzoekster *mogelijks* de Syrische nationaliteit heeft en/of in Syrië verbleven heeft.

Ter staving van haar identiteit, nationaliteit en herkomst legt verzoekster haar paspoort, het paspoort van haar zoon en dochter, haar identiteitskaart en een familieboekje neer. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht de bewijswaarde van de voorgelegde paspoorten zeer relatief omdat er twijfels rijzen bij de manier waarop zij deze paspoorten heeft verkregen. Nochtans blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat deze paspoorten, net zoals verzoeksters identiteitskaart door de Belgische Federale politie authentiek werden bevonden (zie analyseverslag Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie, Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten, waarin over de paspoorten en de identiteitskaart wordt gesteld: *“Het document stemt overeen met onze specimen en onze documentatie en er werden geen onregelmatigheden aan vastgesteld.”*). De authenticiteit van verzoeksters identiteitskaart, afgeleverd op 18 augustus 2003, wordt in de bestreden beslissing ook niet in twijfel getrokken. Evenmin wordt betwist dat verschillende van verzoeksters familieleden, wiens Syrische nationaliteit niet ter discussie staat, in België internationale bescherming genieten. De Raad is zich er van bewust dat een paspoort normaliter wordt aangevraagd in persoon, doch dat indien dit niet mogelijk is een gemachtigde met een notarieel gewaarmerkte machtiging een paspoort kan aanvragen en afhalen (adm.doss., landeninformatie stuk 14, stuk 7, Thematisch ambtsbericht documenten in Syrië, 22 juni 2017).

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeksters Syrische nationaliteit niet ernstig kan worden betwist. Verzoekster legt dan wel incoherente verklaringen af over haar levensloop en het tijdstip van haar vertrek uit Syrië en legt weinig overtuigende verklaringen af over Tartous, de regio waar zij naar eigen zeggen is opgegroeid, over Homs, de stad waar zij naar eigen zeggen jarenlang heeft gewoond en over haar leven in Syrië, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, doch de Raad ontwaart in het administratief dossier niet het minste begin van bewijs waaruit kan worden afgeleid dat zij naast de Syrische tevens een andere nationaliteit zou bezitten dan wel dat zij elders eventueel over een verblijfsrecht zou beschikken of reeds een beschermingsstatus zou bekomen hebben. De Raad is dan ook van oordeel dat *in casu* een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij Syrië heeft verlaten omwille van de veiligheidssituatie in het land. Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie volstaat echter niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De subsidiaire bescherming kan worden verleend indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. *In casu* kan niet worden betwist dat er actueel in Syrië sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Aan verzoekster wordt daarom de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS